

NAŠA SLOGA

POUČNI, GOSPODARSKI I POLITIČNI LIST.

«Sloga» rađa male stvar, a nasloga sve pokrvari» Mar. Pol.

— Uredništvo i odpravništvo nalazi se: VIA TORRENTE br. 12. —

Nepodplatni se dopisi ne tiskaju. Priloga se plaća tiskaju po 5 novč. svaki redak. Oglas od 8 redaka stoji 60 novč. sa svaki redak više 6 novč. i u slučaju opštovanja. Naknadno za upravnika. Novci se šalju poštom (sa sigurnom poštom) ime, prezime i najbližu poštu valja točno označiti. Komu list ne dođe na vreme, neka to javi upravniku. Izlaz svakog četvrtka sa otvorenim pištom, za to se ne plaća poštarine, ako se izvana napiše: «Reklamacija». Dopisi sa nevradažom ako se i ne tiskaju. — **NAŠA SLOGA** — izlazi svakog četvrtka na jednom arku. Novci i pišma šalju se na uredništvo ili odpravništvo. Najbližegovani listovi se ne primaju. — Predplata sa poštom stoji 5 for., sa seljaka 3 for. na godinu. Razmjerno fr. 50/12 za pol godine. Izvan carine više poštarina. Na malo 1 br. 5 novč.

Biskupski konvikti za Istru.

Mjeseca julya t. g. donela je «*Vox cattolica*» što ne izlazi u Trontu vijest iz Istre, da je postao prosvj. biskup Flapp nomenim, što je nabavio Grisonovu palaču u Kopru za biskupski konvikt.

Vođ duže vromona kerimo nagriati u tu kisolu jabuku, t. j. u pitanje biskupskih konvikata za Istru al nas se često i sa raznih strana hješilo i uvjeravalo, da će biti do mala holjo, da će se sadanje napravdo ukiniti, da će se našomu narodu koliko bude to moguće zadovoljiti, itd. itd., al sva obećanja ostadoše neizpunjena a napokon i naša streljivost imado svoje granice. Rekto nam se takodjer, da počekamo za koji čodan dok se otvoro srednje škole, jer da bi moralo svakako nastati nekoko promjena u biskupskih konvikatih — u Trstu i Kopru — a tada bude li ostalo svo pri starom, slobodno da rekonomo svoju u tom pitanju.

Gledo tršćanskog konvikta poslušat čemo prijateljeki savjet u radi, da će zbilja nastati nekoko promjena počotkom predatojoko školsko godine, nu gledo koparskoga konvikta doznajemo iz vjeronostojna vriola, da će ostati svo kao što je do sada bilo u to nas sili, da koju ročomo ob onom konviktu, dotično o uzgoju bududođ svečonstva za porođko-puljsku bisku-

piju. Tomelj biskupskom konviktu u Kopru položio je tadanji porođkopuljski biskup prosvj. gosp. Glavina. Uzdražavalo se prvih godinah nekoliko mladićah na koparskoj gimnaziji sredstvi, koja je pružala pokrajina, prosvj. biskup, pojedino orlovono upravo i pobožni katolici onih biskupijah.

Tako je trajalo sve do listos. Prošlog proljeća doznamo iz talijanskih liberalnih novinah Istro, da je prosvj. biskup Flapp kupio u Kopru Grisonovu palaču to istu namionio konviktu ili malom sjemoništu. Ročono novino dizalo su vođ tada g. biskupa do noba, koji da je svojim patriođičkim (!) šinom osjogurao Kopru konvikt u koparskoj talijanskoj gimnaziji stalan godišnji broj djakah. Tokar kasnije doznalo so, da jo tomu patriođičkomu šinu g. biskupa kumovao istarski zomaljski odbor namuknuv biskupu potrebitu svotu od 10.000 for. za kupnju palače.

Tko jo do tada dvojio o patriođizmu biskupova šina, prostao jo o tora onim mahom dvojiti, šim jo saznao, da cu kod toga posla imali svojo pravo naši narodni protivnici, porođkopuljskeka gospoda.

Palača bijašo nabavljena a tim utaran čvrat tomelj biskupskom konviktu u Kopru. Svo to obavilo so medju zidovi — medju prijatelj — po domaću, na tilio. Evo kako si to mnogi tumačo.

Ministarstvo prosvjeto odlučilo jo, da se ukino pazinska gimnazija a

otvori nova u Puli. Razpravljalo so u raznih glasilih, kako bi valjalo koncentrirati svo zomaljske, orkvano i svjetoovna oblasti u najvažnijom istarskom gradu — u Puli.

Svo to nije moglo biti nepoznato istarskim talijanskim pravkom. Oni uvidišo odmah, da će vlada nastojati, leko bi gimnaziji u Puli udurila stalan tomelj i to što vođim brojom djaštva. Znali su, da bi vlada uplivala na biskupa pošto bi jednom bila otvorena puljska gimnazija, da podigne biskupski konvikt u Puli i nigdje drugdje.

Poznato njim bijašo, da bi se našlo nakon otvorenja puljske gimnazije sijaset prigovorah proti konviktu u Kopru — u gradu koji loži izvan biskupija.

Promozgav svo to, složišo so istarski Talijani sa g. biskupom u tom, kako valja vladu protođi, t. j. da treba konviktu u Kopru položiti čvrat tomelj prije, nego li so otvori državna gimnazija u Puli. Ovakoo se tumađi ono naglo i potajno poslovanje oko nabavo Grisonovo palače.

Tim bijašo dakle konviktu osjoguran život i tako će imati unapred porođkopuljska biskupija svako godine stalan broj svojih mladićah, koji će polaziti ondjošnju talijansku gimnaziju, gdje će so pripravljati za bududo svečoničko zvanje. Pitanje konvikta nobijnaše vožno jedino radi uzgoja talijansko mladožli vođ jo ono i s materijalno strano za talijanski gra-

dić Kopar od namale cione. Promislimo li koliko će poškoditi ugled i važnost malonaj gimnaziji — kano što su u obće istarske — sa prirastom od 30—40 djakah, i uvožimo li k tomu koliko će materijalno korist uživati maloni gradiođ od 30—40 mladićah, koji u njomu kroz 10 mjesocih probavo i liop novao ostavo, tad se nečemo čuditi tajnoj i hitroj kupnji palače a navlastito silnim hvalospjovom, izpjovanim od liberalnih talijanskih novinahah prosvj. biskupu Flappu radi njegovog patriođičkog šina, t. j. nabavo palače Grisonovo.

DOPISI.

Iz oprtaljskih Brdah. Primito g. uredniče ovo malo redakah iz hrpavih kmetekih rukuh, u kojih so biliši više motika nego li perca. Pogladite i popravite kako znato a budete li zadovoljni, oglašit ću vam se opot.»

Čujta dakle naše jade i novdjo pak jo priobdite svemu istarskomu puku. Lactina hvala Bogu neče biti najplodnija nu nisi loža, jer imademo pašću žita, krumpira i kukuruza biti do tolika, da so budemo mogli prehraniti; za grozdjo još neznamo, jer jo u božjih rukuh. Kolers hvala Bogu jošte nismo ođutli a Bog nas i oduvao od strašne bolesti. Drugo neznamo ništa novoga po naših Brdah. U grand malo kad zalazimo, najviše po noja-ljah, jer se mi nemožemo mjeriti sa gospodom, koja u izobraženosti tobož svaki dan

U iz kmetekih rukuh su nar. uvijek najmiliji dopisi; samo nastavit, naša jo da izpravimo što jo za izpraviti. Urad.

PODLISTAK.

Hyperistrionalia

Babin-Markovich dipala diple.

Evo kako misli o tom tridentinski zastupnik Lorenzoul. Navod čo biti malo odug, ali i vrlo poučan. Gospodol zastupnik označuju se stanovništvo naprama toliko puta i kod nas opetovano tvrđnji: *roditelji nemogu bit lišeni prava samoodluke glade izdora školskoga jezika*.

Nas Talijance takovi razlozi nisu mogli nikada osvjedočiti, nit će igda osvjeđođiti onoga, koji bezpristrano promatra stvar. . . . Napose pak . . . što se tiče roditelja, meni se vidil moralno i zakonito nemoguće, da se roditeljani ustupi pravo, da dudu podučavati djecu u kojem tudjem jeziku. Roditelji imadu sveto sveto dužnost, da čudoredno odgoje svoju djecu i da se postaraju za njihovu razumnu obuku, al ne za obuku, koja utrudjuje i ubija. Pak ako roditelji zauemare tu dužnost ili joj se uzpriče, tada je na društvu, na državi, na vlasti da dodje posredovati. U svih naobraženih državah uvedena je obvezatna škola baš zato, da se roditeljem onemoguđi zauemarenje razborite i čudoredne obuke nj nove djeca. Al koja krlat od obliqatorne škole, i kud bi se a

njom dospjelo, kad bi bilo roditeljem slobodno dati obučavati djecu u kojem jim drago jeziku ranočnomu, dapače dati jih lišiti njihove narodnosti? Ili nije možda najkрупnija pedagoška progroška, ili nije možebiti prava okrutnost, ako so dopušta, da dječaci, netom što su naučili iz majčinih ustih početne pojmove o Bogu, ođahlni, o dužnosti i pravu, o svrhi čvrdjođ, budu strpani u kakvu god školu, u kojoj, jedo so u njima sve to više razvijaju li pojmovi, valja jim prije svoga, da prisvoje jedan jezik njima posve tudji i za otelo pretvrd.

Pak da bi visoko ministarstvo za nastavu naredilo iztražno povjerenstvo (ali ne od samih birokratskih elemenata) i ukazalo, da se na licu mjesta promozgaju posljedice uvadjanja i podržavanja njemačkih škola (mi rečomo: talijanskih) u krajevih talijanskih (mi rečomo: hrvatskih) tirolsko pokrajine (mi rečomo: istarske) i da (to povjerenstvo) konstatira i izjavi bez obzira i bez cerimonija svoje mnjenje. . . . svrdšlo bi (ministarstvo) osvjedočiti se, da je bila mjera (poduzeće/ bezkoristna i svim didaktičnim načelom suprotna ona, a kojom se postupa s našom djecom u jeziku njoj posve tudju, ter kad ju (djecu) se u tom jeziku uđi prve početke govorenja, čitanja, pisanja i čak vjerovanja, do je ta obuka — obuka ambžija, vođer koja bledna djecu, na svrhi svojih nauke ne znadu ni misliti ni govoriti, ni čitati, ni pisati nit talijanski nit njemački.

A i nemože da bude drugdjo. Sromna ova djeca slušaju njemački (dolično: talijuneko) govorevje samo u školi, a zatim kod kuće rabe međusobno uvijek materinski jezik, te se tako događja, da vooma brzo zaboravo ono riedi, koje su im pod silu i na mekanični način bilo u pamet satjerane.

Pak su baš svi razlozi i ova razmatranja vodila zakonodavca te je podplao dvorskim dekretom 11. septembra 1848 najbezobzirnijim načinom, da u svih elementarnih razredih bude naukovni jezik materinski. Ovaj dekret nesamo da nije bio uklinut, vođ zadobi najkrepdjo strdjenje u §. 19. temeljnih drž. zakona 21. decembra 1867. Dapače prolazi iz istih odinuh obćeđ školskog zakona o pučkih školah od 14 majja 1868. nad svaku sumnju, da obuku u pučkih školah imati bi podjeljivana uključivo u jeziku materinskom.

Sada se pita s obzirom na ove formale zakonske propise, kako se može opravdati činjenica, da u školah djeca talijanskoga (kod nas hrvatskog) jezika bivaju podučavana u jeziku njemačkom (kod nas talijanskom)? Da se roditeljem narodnosti talijanske pušta u volju, da šalju svoju djecu (obvezanu nu pobođanje škole), u koju puku školu njemačku (kod nas talijansku)? Kako se može dopustiti obćinskim zaustupstvom, da ptaju prevorbu svojih škola s naukovnim jezikom talijanskim (šilaj hrvatskim) u

škole s naukovnim jezikom njemačkim (u nas talijanskim). Stavimo da u Roverdu (a mi rečomo: Lovranu, Draguču, Cresu, Lošnjaju itd.) bi i bilo toliko (40) djece njemačke (šilaj: talijanske) narodnosti, ostalo bi izvan pitanja, da ove škole bi imale biti samo za njemačku (šilaj: talijansku) djecu.

Ovo su vam na hrvatski naš jezik vjerno prevedeni nazori tridentinskog Propatriote. Naši istarski propatrioti, ako žele izjalniti nego kad se ono radi ob osnovanju talijanskoga kluba u Beču, valja da ih usvojiti, i tako će se nađi na istom stanovištu i Hrvati i Talijani, a g. Čistoruki izpričat će so valjda kod g. Spinčića jedan dan ter ga umolili, da izvoti zaboraviti ono malo nesporazumljenje.

Porečki obožovatelj jasna primedva, da neke naše obćine (hrvatske) same traže talijansku školu, ter pritvdruju, da: «volenti non fit injuria». Na tu dohvitnu primjetbu odgovara jim drugi tridentinski zastupnik Dr. Dehoassi: Da to načelo: «volenti non fit injuria, vriedi u privatnom pravu, to razumijem, ali mu nijedem važjanost u javnom administrativnom pravu, jer javna uprava imala bi promiečiti, da li njezina proviđenja odgovaraju potrebi i odožaju zemlje, i ako vlada o tom nije osvjedočena, ne samo može, nego se mora tomu oprjeti.

napreduju, a mi ođavljiva jedva da živimo. Mi koji smo bliže Motovunu zalazimo tamo, da si nabavimo potrebite za živeći stvari. Rado bi išli svi u naš slavni grad Portole, ali Bog i ljudi njezu, kako smo zloviđeni od Krnjelan, koji nas mrze iz dna nečistog njim srca. Proganjuju nas i naše vredne svećenike, ali ne sve, nego samo one, koji neće da plešu kako oni sviraju.

Već pok. oaru Franu I. pohvalili se oni, da u njihovom gradu ima 72 uča- njakih ili literatub, te zato ako dodje koji drugi, kojim bi se povedao broj literatub, nemogu oni mirovati dok ga ne odstrane, jer hoće uzdržati vječnu uspomenu na pok. Franu I.

Mill čitatelji dične «Naše Sloge» biti će vam poznato, koliko se je radilo od strane naših Florentinaca ili Milanezaha, da odstrane nezaboravnoga I u svakom obziru uzor svećenika gosp. Juluđića, koji nije štediti ni muke ni vremena, nego se koli u crkvi toll izvan crkve briauo za naše dobro duševno i tjelesno. Njega su otjerali nu uspomena na g. Jelusića ostali će nezaboravna među našim narodom. Bog due da bi svi sledili njegove stope! Ali žalibože njegov naslednik red bi, da se ne brine toliko koliko bi morao, da podođe ono što je bilo od njegovih predšastnikah zasnovano, zanemaruje. Njegov predšastnik brinuo se ahorom i tvorom, da podođe nas i našu djecu u vjori kršćanskoj, trali se da ne vjeće poveda pobožnost božju. Njegov predšastnik gosp. Juluđić, ne da si stado simpatije puđanstva, nego vriedo svojevredno dužnosti, običavno je u. pr. svako nedjeljo poslje propovjedil izmoliti nu glas svo one molitve, koje su nahode u molitveniku nezaboravnog Dobrile «Ođde buđi volja tvoja; poslje sv. mislo pjevati nu svi kršćani Bogu nu čast pjesmu u častilno te mollo je ono tri zburave Mariju su zdravom kraljicom» u hrvatskom materin- skom jeziku; poslje pedno držao je kršćanski nauk ili za djecu ili za odradno. Uzastojao je, na uveda i krunica svako subote, kako je to posvudu običaj, nu nje mogao sve na jedan put učiniti, ni barom da se suda njegov naslednik zauzao, da onako se nije moglo prije izvesti, da barom da izvede. Brinuo se i za glav- nice ili kapitul od milinah, pripadajućih crkvi sv. Jure, što do po svoj prilici isti iz- gubljeno radl nemarnosti andahnje uprave. Da se ne obholodano zanemaruje uprave, nastojalo nu na svo načino crniti i ruđiti g. Juluđića samo da se ga čim prije odstrani. Pomišlilo koliko, volioje hrvatska u Izraelu, kad nu doznali za njegov odlazak, ali nemože zahornviti i nabu žlost, koji smo ni kmetovi ođutili, videdi kako nu ona šuka gladnih i žednih krunjelih tlađi tu nam zapovjedla. Sreća što smo mirao čudl, drugdje bilo bi zlo za nekoga. S jedno strano veselje, da je ođišno Jeludić a drugo radost, da dođna kao njegov naslednik g. vidi. Njoga dočekali svi u paradl i volkim veseljem, ali ne kao svojo duhovnoga pastira, nego kao čol- jeva, koji će u svemu pazit na žolje gradjanah i koga je valjalo podučiti, kako i što mu treba u crkvi raditi. Iz početka doduse zadovoljivno sve, ali ne kasnije; ono što se je u naših Portulah pjevao i mol- lilo od starine hrvatski, preokrenulo je g. vidi u latinščinu, kao da bi ovdje živjeli Latini, a ne Hrvati. Nu nek svaki sudl, jedal li su Antoni, Matjašići, Pavlotići Hradići, Bartolčići, Petretčići i druga mnoga prezimena talijanskog ili hrvatskog po- riekta, jedal li su ovi došli iz blažena Ita- lije ili odakle druguda.

Sva okolica bez iznimke je hrvatska i broj do 3000 stanovnikah, ali ipak za volji neznatne manjine, od koje niti po- lovlca nepohadja crkvu, zanemaruje se 3000 izvanjskih stanovnikah, koji, osim kakvoga nemođnika i malone djeca dolaze bez iznimke svake nedelje k sv. misi, pri- maju sv. sakramente i druge pobožnosti obavljaju. Neznamo što kanl g. upravitelj sa latinskim jezikom kod nas. Što koristi latinski jezik kad ga ne razumijemo? Nas treba podučavati u materinском je- ziku, jer je on temelj svakoj nauki. Prva dužnost svake kršćanske matere jest, da odgaja svoju djecu u strahu božjem, a kako će pak to činiti ako ni sama nezna glavne članke sv. vjere katoličke? Možda

misli naš g. upravitelj, da se jedino latin- skim ili talijanskim jezikom spasić mo- žemo.

Neznamo kojim pravom se je kod nas mnogo toga ili profanadilo ili zanema- rilo. Svaki državljanin ima pravo zahtje- vati od svojih poglavarah, da zakon vrše i da njim dade ono što ih po zakonu lde. Isto tako imademo i mi pravo za- htijevati, kao članovi sv. katoličke crkve od onih, koji su nam kao duhovni pastiri predstavljenti ono, što nas ide po božjem zakonu.

Kod nas se pako nepazl na taj zakon jer je naš duhovni pastir izdao pred ne- koliko vremena nekakav tobož paplaski nalog i šinlo ga prihiti na crkvena vrata, kojim da se naredjuje, da se «u buduću mora služba i pobožnost dođja samo latin- ski obavljati». Mi neznamo od toga ništa, jer se nemožemo mješati u crkveno po- slove nu čudnovato nam se čini, da je sv. otac papa poslao taj nalog jedino u Opatralj, pošto drugdje nalma o tom glasu; Mi al nemožemo to drugdje tumaditi, nego da je postao Opatralj drugi Rim. Stoga molimo one, koji mogu i moraju paziti, na narode, da se zauzmu za nas neuke kmetove, jer drugdje nedemo imati do- mala ni sv. misle, ni crkve, ni svećenika; te ako budemo htjeli doći k sv. misi, morati domo doneti sobom i sveće. U toll žalostnom stanju nihać se naša crkvena uprava, da nemože biti gore. Uzrok tomu je, što se uprava nihać u svatkih rukah, koje se uzrazumlju u crkvena poslova. Uprava crkvena morala bi biti u rukah dođšnjeg župnika a ne u druglih.

Pogrdilo je onaj, koji je u rukah predao u nomanje grabi onaj, koji nastojl, da ju natrag vradobije.

To je svatako znak, da nu slabo na arau leži crkvena uprava, osobito crkveni imetak.

Gospodna opitnljaka utvđaju već naml, da se nemože više uzdržati nu obđini, stoga nastoje suda oornjiviti i prostneki napadati po njihovih novinah nu našeg vriednog kapelana samo da ga oorne pred kmetom. Nu znajte, i mi živimo u XIX. stoljeđu, znamo dobro kakovo lialo ste vi, poznamo dobro i g. kapelana, a znademo takodjer kamo olijaju vaše želje. Željnos olijja ipak nedate dostignuti dok u nas hrvatska krv vrše. Ustrojili vi makar 1000 druževah, kovali vi kolliko vam drago svoje dr. živo i članove u sviezda, ubrajali vi u isto lipo i znaća broj kmetova, kako ste plañli u predmanjem broju «babas», ipak vam nedo nikada i nikada više ldi za rukom, da zavodete i provarite vašim spletkurijama poštano kmetove. Trubilo po svietu, da se je uplao znalun broj kmetovah u vaše društvo. Da nas nepri- jetelji naproteđu, odgovorili domo vam mi, da nu buon numero di contadini snatoj samo od šatorice kmetovah. Evo vam dakle mill drugovi kmetovi oper- taljski, kako lipo plañ od nas gospodu. Htjeli bi nas oliviti i voditi kao i do sada. Iz spomenutog dopisa sledi ođo- vladno, da si ta gospodna prisvajaju na- sledno pravo u obđinskom zastupstvu i drže, da jer je mjesto već osjevano to nu nedo nikada dopustiti, da zavladaju s obđinom one esoba, koje su nastojale upropastiti ili koje žele upropastiti obđin- sko dobro. Gospoda moja, da bi našli onako kako pišete, tada vam nebi živa duša ništa prigovorala, ali vi radite baš protivno, jer vi ste oni, koji ste uprop- astili obđinu i crkvu. Hvalite sadašnjeg načelnika i velite, da ako bi bio služajno prisiljen radi obitoljskih okolnostih, izru- čiti mjesto, koje sada zauzimlje, da će svakako njegov naslednik slediti u svemu njegovu stopu. Gospodnu načelniku ne- možemo mnogo prigovoriti, on je sve što se hoće, ali se pusti poljati za nos od drugih. Stalno takovoga načelnika više imati nedete bio budućl pristan koliko mu drago, ipak neće moći dopustiti, da vi a njim po miloj volji vladate. To je ono, što vas peče, da nedete moći u bu- duće zapovjedati, i ništa drugo.

Pogled po svietu.

U Trstu, 22. septembra 1886.
Carskim pismom sazvano je za dan 20. t. m. carevinsko veće. Na

dnovnom redu biti će zaprisegaudo novih zastupnikah, zatim izvješće poti- cionalnog i legitimacionalnog odbora.

Nekoji slavenski listovi pišu, da će se ova svedba otvoriti s vrlo ne- povoljnimi prilikami. Carina za pe- trolje, koja je izazvala toliko tvornjo, važna je u prvom redu za Galiciju, ali način, kojim se ima ovo pitanje riješiti, odlučan je za sudbinu i ostalih nagodbenih osnovah. Iz odgovora ugarske vlade na zaključak austrijsko- zastupničke kuće moglo bi se raz- brati, da je ugarska vlada pripravna podupirati lievicu u koju proti mini- starstvu g. Taaffe-a, ili da hoće protuzahitjevi, koji se nemogu primiti, da izposluje, da se prihvati prvobitni sadržaj ustanovah nagodbe. Protoguo li se ovaj način i na ostale nagodbone osnove, onda, da će biti vrlo težak po- ložaj g. Taaffe-a, Jernoima dvojbe, da će lievica razno svojo obziru podrediti glavnomu svojomu olijju, naimo padu Taaffe-ova ministarstva. Na drugoj palco strani imaju razno frakcije des- nice u nagodbonom pitanju braniti toll važno materijalne životno intereso svojih komitenta, da im nedo biti moguće podrediti ovo gospodarsko in- tereso obziru na uzdržanje sadanje vlade. Ovi odnošaji skrivaju u sobi klion mnogih sukobah, koji se neće moći tako laliko svladati, čim se des- nica novruća u parlament kao čvrsto sjedinjena i solidarna stranka...

Kako se glasa u zadnje vrijeme, nećo biti više ljotos sazvani zomaljski sabori. Tim nećo biti ništo zado- voljna slavenska plomona Austrije, jer se mogu bar na domaćih saborih iz- jadati njihovi zastupnici, kad njim to ni moguće u državnom saboru. Obi- stini li se to, tad se možo odatlo zaključiti, da je većina carevinskoga vieda u pitanju sazova zomaljskih sa- borah vladi učinila koncesiju.

Njeg. Vol. dileć se sa vjornim mu puđanstvom Galicije, dalo je dno 19. t. m. sjajan dvorski objed u Bru- noku. Slededog dana primilo je pu- đanstvo Nj. Voličanstvu bakljadu i ovaioje.

Istog dana prisustvovalo je Njeg. Voličanstvo sa nadvojvodami službi božjoj, zatim uputilo se na streljanu, gdje je nadmeštaj oslovio Njeg. Vo- ličanstvo govorom, na koji je vladar milostivo odgovorio a zatim ostavilo je streljanu odpradeno živimi uzklion prisutnili.

Dno 18. t. m. otvorio se ugarski sabor. Zastupnik Helfy zahtjovao je odmah u prvaj sjednici, da se pu- znato carevo pismo ministru Tiszi predloži saboru, te da se razpravlja o pitanju, a kojim je ekopčano ono pismo. Pošto se je tomu Tisza odlučno protivio, povukao je Helfy svoj predlog natrag. Iz Pešte javljaju, da će zasjedati ugarski sabor do 20. oktobra, pošto je ugarskoj vladi do- togu, da zastupnička kuća razpravi do sastanka delegacijah predlog o po- višionju subvencije «Adrijji», nadalje osnove o trgovacko-carevinskom savezu i o austro-ugarskoj banki. Osnova proračuna moći će se u kući jedva razpravljati prije konca siedoja ili po- četka veljače, te će vlada morati za- tražiti indomnitet. U proračunu za g. 1887. tražit će se naknadna vjerosija za ministarstvo pravosudja, nastava i nuzanjnih poslovah, pa da se u buduće izbjegne zajmovom, uvrđivati će se u buduće za ta ministarstva veće svote.

Glavni grad kraljevino Hrvatske, Zsreb hotio je sklopiti zajam od proko 2 milijuna i pol. Gradsko zastupstvo obratilo se na domaću vladu i na ugarsko ministarstvo, da bi mu se kod sklapanja zajma išlo na ruku.

Kako javljaju iz Pošte, nije ušli- šalo madjarsko ministarstvo molbu zastupstva i tako da će hrvatska vlada uzkratiti svojo odobranje ugovoru sklopljenom izmedju grada Zagreba i podružnice austrijskog vjeresijskog zavoda. Eto nam novog dokaza, da Madjari nekako u ničem podupirati svojih saveznikah Hrvatah već, da ajim dapače svuda gdje to mogu prave potežkoće i nepriklke.

Iz Bugarske dolaze povoljni gla- savi. Narod se je umirio te ide opet svaki za svojim poslom. Ruska vlada šalje u Sofiju kao svoga povjeronika generala Kaulbarsa. Izbori za veliku skupšćinu, koja će imenovati novoga kneza, uradeni su za dne 11. oktobra. Dne 20. t. m. služio je maćedonski biskup u Sofiji svećanu službu božju kao proslavu godišnjice ujedinjenja istočno Rumelije sa kneževinom. Sada iztražuju povjoronstvo u Sofiji radi državnoga pravcata. Kao sukrivci vrote proti knezu uznađišni su Karajvelov, Nikiforov i Čanov, svi zastupnici naroda. Nekoji o zastupnikah poslalo je iz Sofije razknežu Alexandru adresu, u kojoj mu se izričo hvala, što je pred godinu danah izvršio sjedinjenje Bugarske.

Iz Madrida dolaze opat žalostni glasovi. Španjolci kao da nemogu nikad jednu godinu mirovati. Prošlih danah uročilo se je do 300 vojnilrah proti oblastim. Buntovnici kanili su svu madridsku posadu pobuniti proti vladi, nu to njim nepodje za rukom. Buntovnici, pristao republikanske vlade bijahu nakon kratka odpora svladani. Nešto jih je uteklo a nekte je po- ubijano.

Franina i Jurina.

Fr. Moretto javlja «hablo» iz Liburnije, da je ovo loto dobra lotina.
Jur. Ali je za njega, je začeo žanje i kost na loto i došlo, ma Bog nas odvuđ od lotul, kojoj se on vesoli.
Fr. Amou!
Fr. St. čuja, da je stija kanfanarici «Slipić- neku svralu kupit svojoj Mari.
Jur. Nekamedijaj Franu!
Fr. Ljudi govora, da sejo pogaja za neki klu-kru-ije-to-klu-ri-ne-to, ča ti ja znau, kako se ta talijanski štru- mentat zove.
Fr. Pak ča bi ons tim, kad nevidi notu?
Fr. Da je stija s tim štrumentom pod večer, kad ga miha u kući šolpja kantat ovi pismetu:
Božo mili, malena ti hvala,
Kad ni pili s praznoga bukaja?
Brum, brum, jedan patakun,
Ala momel skošte gori,
Dajte svaki po soldo,
Brum, brum; cin, cin,
Dajte šlipmu soldu.
Jur. Borne breme škoda, da si nje mogl pribavit ta štrumentat, zed je pisma jako lipo.
Istri.
Ašće zabudu tebe Istrije,
Zabvna budl desnica moa.
Po ps. 136.
XII.
Od kraja dlvna — od Istoka bajna
I tebi Istro večna sunce granu,
Glet svjetlost, kuko živo nu uzplanu
Pred njome bježi magla mrtvostajna.
I djeci ti se vadri duša vajna,
Na pozdrav kileku ogrnulom danu;
I svoju htu obvezuju ranu,
Na rad ruka ml diže se nehajna.

Već a jaka tiela padaju okoli,
Već silnik kruti u zakutku reži,
Već k paklu zdvojno pohjedeni bježi
Već djeci ti u stasni sroč plivi —
I hvaljeđ, Boga k nebu diži ruke:
Da starovječan već ih liši, muke.

N. Z.

Različite vesti.

Previšnji dar. Njig. Veliki
car i kralj Fran. Josip I. darovao je 800
for. tuđim ponosrednim Račičanom (ob-
čina Buzat).

Nek se znade. Mjeseca de-
cembra prošle godine spasio je naš dični
kapetan Sredko Stanger, rodom iz Volo-
skog, zapovjednik austro-ugarskog broda
»Roberte« na širokom moru od gotovo pro-
pale mornarice engleskog broda »Agrova«
saostajući od 21 osobe. Englezka trgovačka
komora podarila je šestito kapetana za
svoj plemeniti čin krasnim dakozerom.
Cin ovaj služi našoj mornarici na čast a
mi, ga bilježimo neka i drugi za nj znadu.

I opet jedan svećenik
po receptu pazinskog-poređke gospode. Opra-
tjaški talijanski osnovni su podružnici
druživa »Pro patria«, kojemu je svrha po-
talljanština našu djecu u Istri. Osnutje tog
druživa proslavilo su opračjaku šarenjači i
talijanski svećenik sa muzikom i pječom.
Poput g. Kočančića, župnika grizjan-
skoga, pridružuju se opračjaku gospodi i
tamoniži župo-upravljivači g. Ivič (takodjer
»puro sangui«) to je i on uz svaku mu-
ziku marširao na opračjaku »Krošaru«, (a
prilastujući patriotskomu činu, t. j. sinjnoj
proslavi opunih rednog druživa. Talijan-
ski odlični mi se sa burnim i »Festa
nostra Parroco« — u on se talio od vo-
sahju, što je tako uzko pričrano gospodi-
nkomi srou. A što do na to ostalo odlo-
optaljački župo? Što da ređi dva trodini
optaljački župnikah-Hrvatih na takovo
ponađanje svoga patrika, koji njim na go-
spodinu o glavi riđi? Ta št bi s' eđe vi-
do u to smjoli izvatit? Ako njim nija pravo,
nők se upeliruju, zar ne g. Iviču? — »Fes-
ta nostra Parroco Ivič«

Piranski Izolacion. Pod tim
naslovom primamo iz Pirana sljedeće
redke. Kako vam je poznato, suđila je
ljetos našo eupeđe Izolane silija nasređe.
Poglavito ih siljaše od strahno kolero,
koja je tamo jedu harala nogo ih ledje
druguje u Istri. Politička oblast, obđinsko
glavarstvo i zdravstveno vjeđe učitali je
ave mogudo, da se pošasti na put stano i
Bogu hvala uspjelo se, jerada neima tamo
više niti jednoga sluđaju. Izolani su kon-
servativni, miroljubivi i čistiti. Talijani, te
jih je sve što je vridnoga i poštovnoga la-
kreno sađiljavu. Izanliku u tom učinilo je
liberalno tobož gradjanstvo slavnjoga Pi-
rana. Njomi kad da nije po volji mirol-
jubiva i pravdična duđ Izolanah. Ivo vam
tomu dokaza.

Za vrijeme pošasti bijoše ja jedna lat-
iz Izole u Piranu na takozvanim dlatiz-
putimih ljetom, t. j. ladju na zadržanim
mornarici. Čim su Piranski opuzili, da se
ladja bliđe lud, stali su kao liovali žvi-
đati, povući i urlikati, u napokon i ka-
monje izvatit, dok se nije ladja miraj-
povukla. Izolani vrtili su kud i pripovje-
dani svojim, što njim se jo od budjađih
piranahkih Talijanah dogodilo. Dogodjađi su
uzapravito je i najmiroljubivijog Izolana.
Sve bijaše ogrođeno proti nabruteklim Pi-
ranomim. Ovi, da bar prividno operu grđu
ljudu, stali enkupljati mlidunore za Izolane.
Svota od for. 200 bijaše do dva puta iz
Pirana u Izolu poslana, ali se svaki put
istim putem vrtila jer ju deštilo gra-
đjanstvo Izole oba puta sa ponosom od-
bilo. Izolani nehtjedohse milostinje o lju-
dih, koji njihova sugradjana grđe, sađu i
kamonje uhaćaju. Toliko nođ dopla-
nika mi nadoveđujemo sljedeću opazku: Pi-
ranskomu gradjanstvu stoji na čelu onaj
divni Frjakomac, koji je u prošlom su-
borskom zasjedanju u Porođu toliko bun-
cao o talijanskoj kulturi, o mržnji koju
opet proti Hrvatima, o divjih uskođih, ko-
jim da smo potemel mi istarski Hrvatii
lat. itd. Ovdje bi bilo zgodno mjesto, da
toga gospodina zapitamo, da li su se ikad i
pogodi oni bađi uskođi ovako barbaraki
legitni napram ikojem susjednom mjestu
kao što su to njegovi kulturne sugra-
đjani učinili napram gradjanom isto na-
rodnosti? Ovo pitanje prenuđano našim
zastupnikom bude lio g. Frjakomac opet
kojom zgodom glava ugrjala.

Uđario grom u brod. U
ređi on 20. na št. t. m. kadno je ovdje
u Tratu vladala silna oluja, uđario je grom
u jarbol austro-ugarskog broda »Ararat«
kupatan Geraltai. Štete druge nije nanio
van što je razdrobio jarbole i onesvetoio
jednoga d'čka, koji je do mala k sebi
osuo. Prestrašena mornarica pobjegla je
na kopno.

Iz Rovinja pišu nam, da je ta-
mošnja obđinsko poglavarstvo izgubilo
glavu a lioćno, da neznaju što bi ni
kako bi. Gradjanstvo je silno uznemirno
radi kolere, koja se i onđe pojavila. Ono-
nima porjerenja niti u poglavare niti u
lićulike, koji nadeznaju niti za polovicu
choljeh od kolere. Tko će si predstaviti

kako je daleko doprla ona toliko razvikana
svitla očitura nek dođe amo, pak do se
uvjeriti, da je naprednja, uvjerdjivija i
razboritija puđanstvo. I posljednjeg se ja
Istri nogo li je gradjanstvo silnjog Ro-
vinja. Ovdje se može punim pravom ka-
zati, da se neznaju ni tko pije ni tko plađe.
Pošteni i pravjetljeniji gradjanji srame
se radi ovog žalostnog stanja, koja ne-
služi nimalo našoj gospodi: na čuđi Mi bi
želili, da dođu suda poređka gospoda
amo, pak; bi za stalno promjenili svoje
nazore o nabjedovskoj kulturi Rovinjcah.

Krajolski kandidat za učiteljsko
mjesto u Kanfanaru. Kanfanarski
šarenjači »zibili su u glavu«, da će imati
pod svaku ruku učiteljem g. Cragilietta;
uđitalja u Novakih kraj Pazina. Taj go-
spodin nemože pako nikako postati kan-
fanarskim učiteljem, neđe li se bađiti je-
dnoslavno zakon po dnođe; jer nija uspo-
sobljen i za hrvatske škole, kakova je u
Kanfanaru.

Zeleđi preporučiti kanfanarskim
krajeolima što bolje njihovoga kandidata,
navjajamo eto nekoje otlice, o doođušnjem
djelovanju toga gospodina.
On je sluđu u svoje vrijeme u Viđani-
di, ali se sa tamošnjim poglavari poprvođe
radi nekoje patriotske svečanosti, koja se
je obaržavala u školi a on se tomu silno
protivio.

Za potopnu promjenjilo ga u Novake,
t. j. na puđke škole III. reda skođio je na
školi III. reda III. po domadu govoređ »s
konja na tovaru.«

U Novakih podučavao je a pošetka
talijanski. Sam se više puta izjavio, da
ga djeca ništa neuzimaju. Kot. šk. vjeđe
ispolovava promjenu naukovnog jezika a
niđ g. Cragilietto morade nujedinom podu-
čavati djecu u hrvatskom jeziku.

On se snobiovo od čuđi kako je dođao
do topa, da mora potrudjaviti u jeziku,
kojog nepoznao. U to vrijeme dođe jednomo
u Pazlu te ga zapitaju kuznel, kako mu
ide u školi sa hrvatskim jezikom. On se
nemumješe to bezbrzično odgovorit: dobro,
kad djeca čitaju nerazumiju sami niti ju
što štaju.

Krišani li mora biti napredak u ta-
kovođ školi? Pak da nolanju kanfanarski
šarenjači razlog leđiti za učiteljom, koji
sam izpovjeda, da nepoznao jezika, u
kojem bi morao i u Kanfanaru srou po-
učavati? Al njim je do toga stalo, da se
nađu djeca ništa nauđu, da ostane kmet
i nadalje u tmlni i neznanstvu, da ga
budu razgl i u bududo slatit i muđti.

Ia Porođino nam pišu 15.
t. m. Razturoso se ovim kotrom gus, da
su poređka gospodi namjostjavili donu-
ciranja g. Vjek. Linza, o. k. šumarskoga
pristava, jer da bunj puk proti gospodi i
da drži se hrvatskom strankom.

No uđiko radi g. Linza, koliko radi
toga, da nam se no ređe, da činovnici uz
nas seđi, izpravljamo . . . m donuđnjeđaju
poređke gospode. G. Linz rodio se u Poro-
đu od staro hataraka oholitje, na kno što
ođe ni po jeziku ni po rođu Hrvat, njo
likodjer pristava ona gospode, koja nuziru
eđu kuno preko mora. On je pravilivan,
dođit činovnik, stroj i nepristran u svojih
izjavahih, isteron austrijski državjanin.
Drugie pogriđke mu nemogu nadi niti
navjedi nepristajati, nego da se drži strogo
zakonu, da obđi radi sa gospodinom i
kmetom, to da ovog posljednjog podučiti
i uputili nastoji u stvarih, koje spadaju
na gospodarstvo i šumarstvo.

Neka svlat sudj jali je u Istri u da-
našnjih žalostnih okolnostih mogud ob-
stanki poštemim, neodvianim i nepristranim
o. kr. činovnikom. Sve što silepo nepristajao
uz talijanski stranku, od kotarskoga kri-
patana pak do posljednjeg poslužnika kri-
se, denuncira i prog. nja, dok se ga ne-
maknu. Sveko i najgadnje sredstvo upo-
trobljuje se proti muževom, koji nepristaju
na program pazinskog političkog druživa,
kojima je zakon navjeda svetinja.

Tako se eto sadju ru i snuje i proti
g. Linzu jedino radi toga što se gospodi
silepo nepokorava, što kmeta otkršni po-
učava, što je sa svakim jednako priznan
i uđjan.

Kad pako talijanađi sa Talijanom
tako posturaju, pomislite si što moraju od
gospodskog sinrada pretrpiti naši muževi,
koji se nesrane svog hrvatskog imena i
jezika. Vjerujte nam, da imademo pravo
zavidjati nekadanjoj ruji turskoj.

Ravnopravnost u Istri
i na Gorickom. Grana nepravda, koju na-
nađaju susjedi nam Talijani našomu na-
rodu u Istri i na otočih pogledom na je-
zikovnu ravnopravnost, predstavlja nam
se tim gradnjom ako promozimo isto pi-
tanje na Gorickom, Hrvatih i Slovencah
imado u Istri razmjerno više napram Talija-
nom, nego li je Slovencah na Gorickom
naprama tamošnjim Talijanom, pa ipak
se kod nas nepazi bađ ništa na ravno-
pravnost, no poznavanje našega jezika, kao
da nas i veima u pokrajini, dođim je u
tom na Gorickom posve inađe. Tamo gje-
dnju upravu skropolizno kod imenovanja
činovnikah — osobito zemaljskih — da se
ma niti za vus renađki jednoj ili drug-
oj narodnosti. Sa slovenskim obđinama;
i uređi dopisuje se slovenski, a sa talijan-
skim talijanski. Plemeniti grof Corradini
nesre i se podpisati svoje ime pod slo-

vanaki apla, on se neznaju i u saboru slo-
venski govoriti, dođim kod nas kolektivni
novo pečati pismidi, neđe da duju niti u
saboru, a još manje javan nje lšta o
jeziku, veliko veđine puđanstva Istre. Tako
se dieli pravica našomu narodu u Istri.
Od najvišeg činovnika pa do najnižeg u
zemlji neđe niko, da lšta čuje za ravno-
pravnost, ili pravilu. Uglodajte se istarska
gospode, najpađe vi zemaljski činovnici i
zastupnici u gorike vam drugove, pak se
povrtenite — ako je to još mogude. Vi-
đete sa mirom i pođinkom u zemlji ali
toga lje neđe biti dok se nebuda našomu na-
rodu krojila pravica istom mjerom, kojom
se krojil najimji puđanstvo. — Talijanom.

Otvorenje državne gim-
nazije u Tratu. Upišivanje đjakah zapo-
činje dne 24. t. m. te traje sve do 30.,
t. u svaki dan od 9—12 sati prije i od
3—5 sati poslije pođne. Predavanje zapo-
činje u petak dne 4. oktobra.

Obđinski činovnici u Pali
i naš jezik. Št. obđinsko glavarstvo u Pali
razpljuje najteđje za obđinskoga pristava,
od kojega se saznajeva oim potrebnih nau-
kah i pođuno poznavanje talijanskoga
jezika. Kao za milost trađ se u razplju
najteđja od molitjah po mogudnosti po-
znavanje nolog slovenskog i njemudskog
jezika. Od obđinskoga činovnika u obđini
puljskoj, gdje je skoro dva okolica dlati
hrvatska, da i negovorimo o Hrvatih i
ostalih Slavenih u autom građu, nera-
hijeva se poznavađu hrvatskoga jezika.
Gospodi puljskoj ja dođu, ako činovnik
govorit samopastujuđu talijanshtinu, a ka-
njanski obđinari, ako do obđiti sa obđin-
skimi činovnici, neka uđe talijanski.

Obđinari puljski nezaboravite na ovu
nepravdu gospode puljske.

Kolera u Tratu gubi — Dođu
hvala sve to vedna prvahnju jukost. Za-
biljeđiti nam je samo po koji sluđaj mi
dnu. Posljednjog čelima naravno je samo
jednomo broj na 10 oholjelih, inađe obolo
3—4, ređko kad više. Kriša posljednjih dnuh
izdajila je zrak i ublađila toplinu, koja je
podržavala nesretnu kolera. Nudjamo se,
da čemo se i u Tratu do mla posve rieđiti
uomlog alguna.

Kolera u Istri. Posljednih dnuh
popustila je i u Istri kolera te su
redki mjeđta, gdje se prijvi po koji slu-
đaj. Skalinca i Ripa u Volonkom kotaru
nijađu pravo leglo pošasti ni i tance ređ
bi da ju svladanu. Zadnji sluđajoh bilistit-
juvija nam jedino 3 sluđaja u obđini Va-
primo (kol. Volosko), a ređ ih da su tamo.
I prošlih danah bila dva sluđaja. Kako
dnođnjemo, pala je lida po olođi Istri,
koja će razbliditi zrak i tako pošasti na
rop'atati.

Kiselica kao sredstvo
proti koleri. Čitamo u jednom sugređak-
kom listu dopis iz Rloke, gdje pišu od
tamo mođu liti sljedeće: g. Štepan Dor-
đić o. k. đvoriki dobavljnđ i vlatnik vede
kiselice »Strokovac« kod Karlovač odu-
stupo je pukovniči grof Jeldinđ br. 70. na-
luzadoj sa u peaniti na Kisel, svoju »Kari-
vađu Kiselicu«, koju uđiva i u inozemstvu
najbolji gus, na poruba u vrijeme trajnja
kolere. Pisu biljaše ave u sugodstvu ka-
marne od ove grozne bolesti okuđano, ipak
nije niko od momđadi, koji se jo sluđuju
ovom kiselicom, od kolere obolio.
Ovaj kranit i domoljubni šin g. Bor-
đić pribrojiti valja k mnogobrojnim njo-
govim vrijama, koje mu onogvrađe častno
mjesto medju njgovim sugradjan.

Vidi oglas na četvrti strani.

Priposlana. 1)

Noimajuđ više mira ni po danu
ni po noći od opračjaskih gradjanah,
koji ga svuda prate i progone divljak-
kim žviđanjem i urlikanjem, što se
zaposo u najvišoj mjeri dogodilo prošle
subote, kad je išao na šotnju kod
gradskih vratah, i pošto ma nije mo-
guđe od današnjih poglavarah u Opračju
dohiti zaštitu ili zadovoljštinu, prem
mu je život uvjek u pogibelji, obroća
se ovim niže podpisani na više oblasti,
da bi se već jednom i zanj zauzelo,
te ga od surovih napadajah od pod-
kupljano i podučeno svietno zaštitilo. *)
U Opračju, 20. sept. 1886.

Anto Šeulac, kapetan.

Buduđ se jo netko u posljednjem
broju Vašeg cionjenog lista dotaknuo
pitanju, koje se meno tiče, dozvolite
mi g. uređniče, da istini za volju i
*) Za članko pod ovim naslovom neođgo-
vor. uređništvo.
*) Obratite se izravno na političku oblast,
koja je duđna paziti na ređ i zakon. Neka
vam šleže Zandare, kao što je to u svoje vrijeme
uđinila g. Štepan Dorđić, koga su ti divljaci napa-
stovali kao i Vas sadu.
Ured.

za dobro našo školeko mladoži, koja
polazi nesretno lovransku školu, to
pitanje na kraj privjedam.

Maogo vremena leži mi ta stvar
kao mora na srou, al neimajuđ ovdje
čovjeka, koji bi mi bio pružio pomoć-
nicu ruku — morao sam šutiti. Sada
pako, pošto je u tom probijen led,
neka izadje čitavo njeđlo na vidjelo.
Radi toga očitujem ovim javno, da je
ona viest iz Lovrana, uvrđena u 37.
broju »Naše Sloga«, tičuđa se ovdni-
njog g. učitalja Grosmana i moje žene
od početka pak do konca posve isti-
nita. — Nebudo li ovo političkoj i
školekoj oblasti dosta, pripravan sam
i na čađe izjave.

Odičnim štovanjem
Lovran, 21. sept. 1886.
Josip Polcich.

Velečastjeni gospodine profesore Komarak-u

Poznatu je našomu svietu, kako je
prošlog mjesecu strahno bolest nemilo ko-
sila nesretnu Izolane. Činovnici Izole Ra-
vilji su u velikom strahu i namiru. Ra-
zličiti likovi i mi to uređan šivot, mnogim
nije karistilo. Mi, niže podpisani bili smo
likodjer oholjeli od strahne bolesti, koju
nam je pokolila preko otvorene sugradjanah.

Velečastjeni gospodine profesor! Vađ
neprocudjivi lek (Elixir) povratio nam
je drugotom zdravlje, a toga vam mi
podplani izagudamo sruđanu i vjeđiti
zahvalu; nek vam prodobit Bog naplati,
što ste nam oholjeli od sigurno smrti.

Oslajemo vam do groba hvalit i ob-
vezanu pokornu slugo:
Bonaventuri Anton, Parentin Ivan, Feluga
Anton, Degradi Peter, Feluga Ivan, Brea-
sun Anton, Drtoli Bartol, Deltac Mikola,
Feluga Donato, Moro Serpilo.

Izola, mjeseca septembra 1886.
Glavno skladisti pri gospodinu An-
tonu Ivančiću u Kopru.

Lutrijski brojevi

Table with 2 columns: Broj and Amount. Rows include Beđ, Grao, Tomošvar, Brno.

Tršćanska burza

Table with 2 columns: Item and Price. Rows include Austrijska pap. renta, Upravnika, Izla u zintu, etc.

Oglas.

Razkumna, solidno sagradjena
kuća u dućanom i krčmom, stajom
i inimi adobnosti, sa val i pol uz
kuću izođog zemljišta na veoma fre-
kventnom mjestu, na glavnoj cesti uz
crkve u školu u sv. Nedelji blizu Sa-
mobra, sat i pol od Zagreba — pol
sata od Željczice — prodaje se radi
obiteljskih odnođajah. Upitati se kod
podpisanoğa.
3—2

Milovil Spratic,
Sv. Nedelja kod Samobra (Hrvatska).

Mlad i okretan Hrvat

sa sve učilštinom naobrazbom, kojise
je posvetio trgovačkoj struci, traži
prikladno mjesto u kojem novčanom
zavodu ili velikoj trgovačkoj kući kao
knjigovodja ili dopisnik. Iati je vješt
u dopisovanju u hrvatskom (i ćirilicom),
njemačkom, ruskom, bugarskom i češ-
kom jeziku, a razumje i talijanski.
Vješt je u stenografiji i jednostavnom
knjigovodstvu. Na uvid stoje izvrsne
svjedočbe. Ponudbe pod K. Z. 100
poste restanto Zagreb.

